

Tack vare löparvagnen kan Emilie och Erik träna tillsammans med dotterarna Julia och Ida.

“När man blir tillräckligt sjuk är inte döden längre skrämmande”

Emilies mamma Mona blev förtvivlad över dotterns ord och tigmamman i henne vaknade. Här skulle kämpas!

Läkarna visste inte vad det berodde på, men Emilies immunförsvar försökte stöta bort levern och läget var riktigt allvarligt. Om det inte fanns någon bot skulle en akut levertransplantation vara nödvändig. Efter att ha prövat en rad mediciner satte doktorn in ett svagt cellgift för att trycka ner immunförsvaret, samtidigt som Emilie fick en maxdos kortison. Äntligen började kroppen reagera, försiktigt men positivt. Emilie minns att hon erbjöds psykologhjälp för att bearbeta de biverkningar som kortison dosen skulle ge henne.

– Du blir väldigt hungrig och aggressiv, och går upp i vikt, förklarar Emilie men säger att hon inte brydde sig om något psykologsamtal. Om hon skulle överleva och bli frisk var det ju värt all världens biverkningar.

Starkare igen

Långsamt blev Emilie starkare och efter fyra veckor kunde hon åka hem. Hon var fortfarande extremt trött och kunde bara vara i skolan någon timme åt gången, men lyckades ändå slutföra sina grundskolestudier.

Sakta men säkert blev hon också allt rundare. Kortisonbehandlingen fortsatte i flera års tid och med den följde en enorm aptit. Leverkontroller gjordes regelbundet. Så småningom vågade läkarna lita på att levern helt återhämtat sig, men något svar på varför Emilie blev sjuk fick hon aldrig.

Hon fick inte bara aptit på mat utan också på livet:

– Jag kände att jag fått en andra

chans och var redo att ta för mig av världen.

Hon flyttade tidigt hemifrån för att plugga, och det var som lärarstudent i Luleå hon träffade sin blivande man Erik.

Vid det här laget hade Emilie dragit på sig en extrem övervikt som hon inte mäktade att bli av med trots att medicineringen med kortison hade upphört flera år tidigare.

– Vid 25 års ålder var jag less på att vara tjock och bestämde mig för att genomgå en gastric bypassoperation. Jag gick ner 55 kilo, blev piggare och gladare. Jag hittade tillbaka till gamla jag, säger Emilie som fick uppleva en ännu större lycka när hon fick sina två flickor ganska tätt efter viktoperationen.

Det var inte helt planerat, eftersom man rekommenderas att inte bli med barn alltför snabbt efter en viktoperation, men allt gick bra och Emilie njöt av sitt nya liv som mamma.

När alla bitar i livet börjat falla på plats och Emilie blivit smalare, bestämde hon sig för att också ta tag i sin hälsa genom att börja röra på sig. Hon hade aldrig sprungit, men Erik löptränade regelbundet och brukade ställa upp i ett millopp då och då.

– Första gången orkade jag kanske springa hundra meter, innan det kändes som att jag skulle dö, skrattar Emilie.

Hon gav sig inte, sakta utökade hon sträckan och den första utmaningen var att delta i ett sex kilometer långt lopp.

– Jag blev så peppad när jag klarade av att springa hela sträckan att jag sa till mig själv att då klarar jag av ett millopp nästa gång.

Efter milloppet flyttade Emilie fram positionerna ytterligare, och

när hon hade sprungit en halvmaran i Stockholm hösten 2013 frågade hon Erik om de inte skulle utmana varandra att springa Stockholm Marathon 2014.

Erik gillade idén, och i somras sprang de stolta och starka men med värkande kroppar över mållinjen. Det blev ett känslosamt möte när de sågs efter hennes målgång.

– Känslan efteråt är oslagbar. Inte minst med tanke på allt jag hade gått igenom, med återhämtningen efter min svåra sjukdom, för att nå hit. Vem hade kunnat tro att jag skulle springa ett maratonlopp?

Även om det är en riktig utmaning att springa ett maratonlopp så tycker Emilie att det är betydligt tuffare att träna inför det. Kanske var hon bättre rustad än de flesta eftersom hon redan utkämpat en ännu tuffare kamp när hon fajtades för sin överlevnad.

Samman svetsad familj

Emilie säger att maratonsatsningen samtidigt varit ett projekt som svetsat henne och Erik samman. Även barnen har varit delaktiga.

– Så ofta vi kan springer Erik och jag tillsammans med flickorna i vagnen, men inför ett maratonlopp ska det springas många långpass på två, tre timmar och så länge orkar inte flickorna åka vagn. Därför har vi också sprungit var för sig och familjetiden har blivit lidande. Nu känner jag att jag vill samla familjen kring mig och njuta lite extra av den.

Emilie och hennes släktingar står varandra oerhört nära, och trots att de är spridda över hela landet ses de så ofta de kan och har alltid gemensamma projekt på gång. I februari planerar Emilie och hennes syster, bror med sambo och hennes pappa att åka Vasaloppet tillsammans. En resa till Gran Canaria med hela familjen blir det också.

– Min svåra sjukdom blev en tuff smäll för hela familjen, det är kanske inte så konstigt att vi blivit extra tajta efter en sådan kris. Mamma, pappa, mina syskon, min man och mina flickor betyder allt för mig, och när vi åker på semester tillsammans hinner vi rå om varandra ordentligt. Är det något jag lärt mig så är det hur skört livet kan vara. ■